

A continuació, us reproduïm el manifest que ha llegit Magí Sunyer, en finalitzar la manifestació:

Ara farà 300 anys, el nostre Poble va perdre les seves institucions, les seves lleis, el dret d'usar la nostra llengua, la nostra llibertat. I els efectes d'aquella derrota, per desgràcia, encara es deixen sentir avui en dia. Encara avui hem de suportar que es qüestionï la nostra llengua, que se'ns negui la sobirania, que se'ns espolii, que es divideixi el nostre País en diverses autonomies, que se'ns prohibeixi pronunciar-nos lliurement sobre el nostre futur. Per aquella invasió, que va començar amb la desfeta d'Almansa el 1707, vam perdre la nostra independència.

I és que aquella guerra va ser contra tots els catalans i catalanes, no només els del Principat, sinó també els del País Valencià i les Illes Balears. Van envair-se tots els Països Catalans. Per aquest motiu, i des del 2007, l'independentisme ha sortit al carrer en actes com el d'avui, a Almansa, a València, a Xàtiva, a Lleida i a Tortosa. L'independentisme ha sortit al carrer a recordar aquella Guerra de Successió contra els Borbons, que vam perdre. I un dia com avui, aquí a Tarragona, el 14 de juliol de 1713, va ser el torn de la nostra ciutat.

Després que les potències aliades, Anglaterra en primer lloc, però també Holanda i l'Imperi Romanogermànic, abandonessin els catalans a la seva sort, els borbònics, comandats pel Marquès de Leda, sotmeteren Tarragona. Diuen els testimonis que quan els anglesos ens abandonaven, la població s'hi acostava per insultar-los i llençar-los pedres. En efecte, Anglaterra va traïr el pacte que havia signat amb els catalans, va negociar secretament amb França i Espanya, i va abandonar l'aliança a canvi de Gibraltar, de Menorca, de drets de comerç amb les Amèriques i d'altres concessions polítiques. Els anglesos, les úniques tropes aliades a la nostra ciutat, van abandonar Tarragona i la van deixar indefensa davant la invasió borbònica. Després d'ells, amb els tractats d'Utrecht, la resta de potències europees també van signar la pau, i van deixar-nos de banda perquè fóssim envaïts. Vam convertir-nos en moneda de canvi en aquelles negociacions. Van abandonar-nos a la nostra sort i no van negociar per nosaltres.

Tot i així, la Junta de Braços, reunida a Barcelona, va decidir plantar cara a l'invasor, i va cridar tots els catalans del País a la resistència. Com és sabut, la guerra acabà en derrota per al Poble Català amb les desfetes de Barcelona l'11 de setembre de 1714, que oferí una resistència heroica, i de Mallorca el 1715.

El règim de terror i la repressió brutal es mantingué, pel cap baix, durant dos anys més. Després d'això, Felip V va promulgar el Decret de Nova Planta, que implantava l'absolutisme a la Corona Hispànica i reduïa tots els seus pobles a la llei de Castella. Així doncs, per aquest decret, i per dret de conquesta, van ser anul·lades les nostres institucions i lleis, la nostra sobirania política, i la nostra llengua va ser prohibida.

Però aquella derrota no va ser pas una claudicació poruga del nostre poble, sinó que va ser una resistència heroica fins al darrer instant i a tots els Països Catalans, que van decidir lluitar fins al final tot i la traïció i l'abandó d'aquelles potències aliades. A Barcelona, aquell funest 11 de setembre, van lluitar fins al final homes, dones i nens; valencianes i catalanes d'arreu del Principat. Van decidir no rendir-se i, desafiant el destí, van alçar bandera negra, una bandera que imbolitzava resistència a ultrança, una bandera on podia llegir-s'hi en lletres d'argent: "viurem lliures o morirem".

300 anys després, i potser gràcies a això, el nostre poble encara sobreviu. I està més viu que mai. Després de repressió, prohibicions, terror, assassinats i diverses dictadures, no han pogut fer-nos desaparèixer com a poble. 300 anys després, encara aguantem en peu. 300 anys després, fem memòria d'aquella resistència heroica dels nostres avantpassats, que van morir per la nostra llibertat, i reclamem altra vegada que volem ser un país lliure. Que volem que deixin d'imposar-nos

el seu Estat, la seva llengua, els seus reis Borbons i les seves lleis. Exigim la llibertat política per a poder decidir què volem fer amb el nostre futur.

Som el Poble Català, el poble del foc i la rauxa. En 300 anys no han pogut amb nosaltres. I avui, 300 anys després, altre cop ens alcem per cridar ben alt i ben fort: volem la Independència dels Països Catalans!

Visca la Terra!